

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123145632/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Og nu kom hun bagfra og gjorde denne Tanke saa pludseligt til tom Fabel.

Han vendte sig hurtigt og kunde ikke rigtig faa samlet sig.

— Blev du forskrækket?

— Naa — er du dér! Aa, jeg — ja.

Han stak sin Arm ind under hendes. Folk pressede sig forbi dem. De stod i Vejen.

Og saa førte han hende afsted. Hun gjorde et Par smaa Hop for at komme i Trit med ham. De maatte arbejde sig frem; Jørgen puffede med Albuen. Folk var saa sene i Vendingen. Hvert Øjeblik maatte Jørgen stemme sit Knæ mod Vadsækken, Herren foran ham slæbte.

Endelig slap de ud, forbi den lange Række Bybude, som lettede paa Huerne og vilde bære.

Jørgen havde næppe set paa Emma. Han følte hende gennem Armen som noget, der tog lette Trin ved Siden af ham.

Først da de var vel udenfor Strømmen af Rejsende, saa han et Øjeblik paa hende og havde i et Nu mønstret hende fra Hoved til Fod; hele hendes ranke Legeme under det brune Efteraarsstykke, de let røde Kinder og den hvide, runde Kvindehage. Han trykkede hendes Arm ganske svagt, og hun saa et Øjeblik op paa ham og hoppede let i Gangen og vilde som læne sig ind til ham, men gik stille videre og saa frem for sig.

— Skal jeg bære din Taske.

— Nej lad bare mig; den er ikke tung. Min Narkjole er i den.

— Bliver du her i Nat? spurgte han og fik uvilkaarligt noget lykkeligt glad over Stemmen.

— Ja. Til i Morgen tidlig.

Han trykkede atter hendes Arm og jog bort en øjeblikkelig Uro for, at Forældrene ikke skulde kunne huse hende.

Paa Nørrebrogade mødte han den høje lyse med Filipenserne og vilde trække sin Arm ud under Emmas. Men den høje lyse

lagde ikke Mærke til dem. Jørgen stjal sig til at se efter ham. — Saa naaede de Hjemmet.

Sindigt som en gammel Mand gik Jørgen op ad Trappen, bag Emma. Han havde selv Nøgle til Entreen og lukkede op. Entreen var tom. Saa aabnede han flot Døren ind til Dagligstuen og skød Emma ind med Overtøjet paa.

Begge Forældrene var i Stuen.

— Her er hun! sagde Jørgen med fuld Stemme og lagde Armen om Emma og førte hende frem.

Hans Hjærte hamrede i Livet paa ham, og han turde ikke se paa Forældrene.

Emma rødmede og bøjede Hovedet let.

— Velkommen i min Jørgens Hjem, sagde Jørgens Moder og rakre hende stiltfærdigt Haanden.

— Ja veikommen! sagde Faderen jævnt og høfligt.

Jørgen stod ved Bordet med et forceret Smil paa Ansigtet. Han havde sin stærkeste Hjærtebanken.

Et Par Minutter var der stille i Stuen.

— Ja, tag I nu Tøjet af og lad os faa noget at spise; vi har ventet med Frokosten, sagde saa Faderen. Tag du dig af Frøken Poulsen, Mo'r.

Han lagde let sin Haand paa sin Hustrus Skulder.

— Ja, kom De med mig, saa skal vi to hjælpes, sagde Moderen og saå saa mildt paa Emma, at Jørgens Hjærte sagtnede sin Hamren.

Saa gik Moderen med Emma.

--Naa, min Dreng!

Faderen slog ham opmuntrende paa Skulderen.

— Lad du nu os to gaa til Bords; saa kommer de andre nok.

Jørgen lo. Han kunde omfavnet begge sine Forældre.

Faderen og han gik ind i Spisestuen. Henne i Vinduet sad Kanarifuglen og bed Hampefrø itu med smaa Knæk.